

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Dotaxxo s.r.o.**, IČ 24174408
sídlem Plzeňská 157/98, Praha 5
zastoupený společností UNTAX, s.r.o.
sídlem U Továren 256/14, Praha 10

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015, č. j. 44038/15/5200-10421-700366

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, ve kterém Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) rozhodlo o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem pro hl. m. Prahu, Územním pracovištěm pro Prahu 5 (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 4. 2015, č. j. 2789642/15/2005-53521-107377 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „dodatečný

platební výměr“), a to tak, že změnilo výrok prvostupňového rozhodnutí a dodatečně stanovilo daňovému subjektu k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období 2013 ve výši 233 449 Kč a současně penále ve výši 46 689 Kč.

2. Ke skutkovým okolnostem dané věci žalobce uvedl, že dne 10. 9. 2014 u něho byla protokolem č. j. 5494913/14/2005-05405-106507 zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období 2013. Následně správce daně vydal dne 17. 4. 2015 pod č. j. 2789642/15/2005-53521-107377 dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, kterým na základě zprávy o daňové kontrole ze dne 19. 2. 2015 č. j. 1147876/15/2005-61562-106507 dodatečně podle pomůcek stanovil žalobci k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období 2013 ve výši 191.784 Kč. Zároveň byla žalobci uložena povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 38.356 Kč. Žalobce proti rozhodnutí správce daně podal odvolání. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí správce daně změnil tak, že žalobci dodatečně stanovil k přímé úhradě daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období 2013 ve výši 233.449 Kč a uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 46.689 Kč s tím, že daň byla stanovena dokazováním.
3. Žalobce považuje napadené i prvostupňové rozhodnutí za nezákonné a své námitky vyjádřil takto:
4. Žalobce nesouhlasí s tvrzením správce daně, že nevedl zákonem uložené evidence, konkrétně, že nevedl pokladní knihu, zúčtovací a výplatní listiny, o mzdách i cestovních náhradách měsíčně vyplácených zaměstnancům pravidelně neúčtoval.
5. Blíže žalobce uvádí, že nemá za povinnost vést pokladní knihu, tedy separátní evidenci příjmů a výdajů v hotovosti. Nadto žalovaný ani žádný právní předpis, kterým by měla být taková povinnost uložena, v napadeném rozhodnutí neoznačil. Žalobce ve svém účetnictví řádně účtoval o všech příjmech a výdajích v hotovosti na účtu 211 Pokladna zcela v souladu s českými účetními standardy. Žalobce doplňuje, že tvrzení paní L. F., laické zástupkyně žalobce v řízení, že pokladní knihu žalobce nevedl, je sice pravdivé, nicméně nejedná se o nesplnění zákonem uložené povinnosti.
6. Rovněž pro používání tzv. „zúčtovacích a výplatních listin“ není žádná zákonem definovaná a uložená povinnost. Žalobce vedl mzdové listy, které jsou zákonem uloženou povinnou evidencí podle ustanovení § 38j zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“). Žalovaný přitom na straně 4 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalobce mzdové listy řádně vedl, a cituje z protokolů o ústním jednání ze dne 6. 10. 2014, ze dne 8. 1. 2015 a ze dne 28. 1. 2015, z čehož vyplývá, že žalobce pracovní smlouvy zaměstnanců, mzdové listy a výplatní pásky při kontrole řádně předložil.
7. Obdobně se žalobce vyjadřuje i o tvrzení žalovaného, že žalobce „o mzdách i cestovních náhradách měsíčně vyplácených zaměstnancům pravidelně neúčtoval“. Podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví (dále jen „zákon o účetnictví“) je povinen zachycovat skutečnosti, které jsou předmětem účetnictví účetními doklady (§ 6 odst. 1 zákona). Tyto účetní doklady je povinen zapisovat do účetních knih tzv. účetními zápisy podle § 12 zákona o účetnictví průběžně v účetním období. Žádné porušení zákona o účetnictví žalobci vytýkáno nebylo. Žalobce splnil i nároky kladené na účetní knihy v § 13 odst. 2 písm. b) zákona o účetnictví, neboť v hlavní knize uváděl souhrnné obraty strany „Má dáti“ a „Dal“ účtů alespoň za kalendářní měsíc. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že tvrzení žalovaného, je tvrzením nepravdivým a neprokázaným.

8. Žalobce nesouhlasí s provedeným dokazováním, k čemuž blíže uvádí, že napadeným rozhodnutím stanovil žalovaný na základě dokazování daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období 2013 v celkové výši 233.449 Kč, přičemž většina doměrku daně je založena na tom, že žalovaný žalobci neuznal vyplacené cestovní náhrady zaměstnancům (řidičům dálkových kamionů) s odůvodněním, že „náhrady cestovních výdajů vyplacené jednotlivým zaměstnancům nebyly těmito zaměstnanci po skončení pracovní cesty vyúčtovány a daňovým subjektem nebyla jejich výše řádně prokázána“. Žalobce namítá, že žalovaný přitom k těmto závěrům nepředkládá žádné důkazy, které by uvedené tvrzení prokazovaly. Důkazy zajištěné v řízení, zejména „přehled vyplacených cestovních náhrad – diet“, stvrzenky o převzetí diet a především pak výplatní pásky, prokazují opak, tedy skutečnost, že zaměstnancům nárok na cestovní náhrady podle zákona vznikl (řidiči dálkových kamionů na cestách) a že tyto cestovní náhrady žalobce zaměstnancům předal, což zaměstnanci potvrdili svým podpisem na stvrzenkách o převzetí diet.
9. Žalovaný se dopouští dle žalobce nesprávné zkratky v uvažování, když vyplacené cestovní náhrady řidičům dálkových kamionů bez dalšího kvalifikuje jako výplatu mzdy před zdaněním. Přitom pokud by zaměstnancům nárok na cestovní náhrady nevznikl, jednalo by se na jejich straně o bezdůvodné obohacení, které není a nemůže být předmětem daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti podle § 6 ZDP. Pokud by žalobce skutečně neprokázal oprávněnost uplatnění vyplacených cestovních náhrad řidičům dálkových kamionů, pak dle žalobce jediným možným právním následkem je zvýšení základu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2013, a nikoli zvýšení základu daně zaměstnancům.
10. Žalobce nesouhlasí ani s posouzením slevy na dani. Žalovaný v napadeném rozhodnutí všem zaměstnancům neuznal slevu na dani na poplatníka dle § 35ba odst. 1 písm. a) ZDP (měsíčně ve výši 2 070 Kč) a neuznal ani daňové zvýhodnění na vyživované dítě v domácnosti dle § 35c ZDP (měsíčně ve výši 1 117 Kč) paní L. F. Takový závěr žalovaný odůvodnil tím, že žalobce předložil duplikáty daňových prohlášení zaměstnanců. Originály přitom byly jednatelce žalobce zcizeny při vloupání do vozidla, což žalovaný nerozporuje. V této souvislosti žalobce upozorňuje, že žalovaný neprovedl důkaz výsledkem zaměstnanců podle návrhu žalobce ze dne 10. 12. 2015 a přitom žalobce jej učinil, aby prokázal, že jmenovaní zaměstnanci prohlášení poplatníka daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků pro rok 2013 podepsali při nástupu do zaměstnání resp. do 15. 2. příslušného roku. Dle žalobce tak žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou řízení spočívající v neprovedeném důkazu.
11. Podle § 38k odst. 4 ZDP je zákonnou podmínkou pro uplatnění slevy na dani a daňového zvýhodnění výlučně fakt, že zaměstnanec nejpozději do 30 dnů po nástupu do zaměstnání případně nejpozději do 15. února příslušného roku u svého zaměstnavatele předmětné prohlášení podepíše. Jestliže zaměstnanci daňové zvýhodnění a slevu na dani v předmětném zdaňovacím období u žalobce uplatňovali a žalobce byl zásahem vyšší moci později zbaven příslušných formulářů, nelze v posuzované věci rezignovat na provedení důkazu výsledkem zaměstnanců, neboť jedině výsledek zaměstnanců může prokázat či vyvrátit tvrzení žalobce, že zaměstnanci příslušné prohlášení v souladu s právními předpisy u žalobce včas podepsali.

12. Závěrem žalobce dodává, že odůvodnění rozhodnutí, které se týká dokazování, je nedostatečné. Žalovaný činí závěry, aniž by provedl hodnotící úvahu. Z tohoto důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
13. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že se v odvolacím řízení neztotožnil se závěrem správce daně, že byly naplněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, a proto stanovil daň dokazováním, v němž jako důkazy vzal v úvahu předložené podklady a evidence.
14. Žalobce se podle žalovaného nemůže úspěšně distancovat od vyjádření jím jmenované zástupkyně s poukazem, že se vyjadřovala neodborně či nepřesně. Žalovaný odkazuje na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny podklady, které žalobce v rámci daňového řízení předložil a skutečnosti, z nich vyplývající.
15. K námitkám, které se týkají cestovních náhrad, žalovaný uvádí, že z předložených podkladů bylo zjištěno, že výše cestovních náhrad, které jsou uvedeny v přehledu vyplacených cestovních náhrad, se liší od výše cestovních náhrad uvedených na mzdových a výplatních lístcích, tedy od cestovních náhrad skutečně vyplacených zaměstnancům, přičemž žalobce nedokázal v průběhu daňového řízení tyto rozdíly vysvětlit ani doložit. Vzhledem k tomu, že žalobce neevidoval předepsané doklady vztahující se k pracovním cestám zaměstnanců, nebylo v řízení prokázáno, že byly pracovní cesty reálně uskutečněny, případně v jakém rozsahu. Žalovaný proto nesouhlasí s tvrzením, že v průběhu daňového řízení bylo prokázáno řádné účtování cestovních náhrad.
16. K tvrzení žalobce, že řádné vyúčtování cestovních náhrad bylo prokázáno stvrzenkami o převzetí diet a výplatními páskami, žalovaný konstatuje, že těmito doklady bylo sice prokázáno, že žalobce vyplatil svým zaměstnancům určité částky, avšak nelze na jejich základě učinit jednoznačný závěr, že tyto částky byly zaměstnancům vyplaceny na základě uskutečněných pracovních cest.
17. Žalovaný nesouhlasí ani s názorem žalobce, že pokud nebyly vyplacené částky posouzeny jako náhrada cestovních nákladů, mělo se jednat o bezdůvodné obohacení na straně zaměstnanců. Výplatu předmětných částek posoudil žalovaný v souladu s § 8 odst. 3 daňového řádu, tedy podle skutečného obsahu. Vzhledem k tomu, že se jednalo o částky vyplacené zaměstnancům v rámci pravidelné výplaty mzdy, a s ohledem na to, že výše mzdy nebo odměn není náležitostí pracovní smlouvy, která by musela být smluvena písemně, a lze tedy mzdu zaměstnanci navýšit jednostranně vyplacením určité částky, není zde žádný důvod, pro který by měly být tyto částky posouzeny jako bezdůvodné obohacení. Navíc mezi žalobcem a zaměstnavateli zjevně nebylo sporu, že k danému plnění existoval právní důvod.
18. K námitce ohledně neuznání slevy na dani poplatníka a daňového zvýhodnění na vyživované dítě, žalovaný uvádí, že žalobce v průběhu daňového řízení nepředložil daňová prohlášení svých zaměstnanců z toho důvodu, že mu údajně byla odcizena. Z této skutečnosti vyplývá dle žalovaného, že žalobce neprokázal oprávněnost poskytnutých slev na dani. Vzhledem k jednoznačně stanoveným podmínkám pro uplatnění slevy na dani na poplatníka je nutno konstatovat, že tyto neexistující doklady nelze nahradit dodatečně, a to ani předložením duplikátu prohlášení podepsaných v průběhu daňové kontroly, tedy až po uplynutí stanoveného termínu, ani provedením svědeckých výpovědí.

19. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil (§ 51 s. ř. s.).
20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
21. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
22. Soud ze správního spisu ověřil, že daňová kontrola byla u žalobce zahájena dne 10. 9. 2014. Z protokolů o ústním jednání (ze dne 6. 10. 2014, č.j. 5832656/14/2005-05405-106507, ze dne 11. 11. 2014, č.j. 6467677/14/200505405-106507, ze dne 8. 1. 2015, č.j. 174710/15/2005-05405-106507 a ze dne 28. 1. 2015 č.j. 547027/15/2005-05405-106507) vyplývá, že správce daně požadoval po žalobci, aby za zdaňovací období 2013 předložil následující dokumenty: mzdové listy zaměstnanců, prohlášení poplatníků k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků, pracovní smlouvy, výplatní pásky, faktury k nákupu vozidla, knihy jízd k vozidlům společnosti, soupis jízd vozidel, vnitropodnikovou směrnici, doklady k vyplaceným cestovním náhradám – „dietám“, cestovní příkazy k pracovním cestám zaměstnanců, přehled vyplacených cestovních náhrad, podklady k účetnímu zápisu ze dne 31. 12. 2013 – mzdy, výplatní termíny, hlavní knihu, pokladní knihu, bankovní výpisy (výplaty mzdy), výdajové pokladní doklady a soupis majetku.
23. Žalobce nesouhlasí s tím, že nevedl zákonem uložené evidence, když ze zákona neplyne povinnost vést pokladní knihu, zúčtovací a výplatní listiny a účtovat o mzdách i cestovních náhradách měsíčně vyplacených zaměstnancům.
24. Soud při posouzení těchto námitek vycházel z § 38j odst. 1 ZDP, dle něhož jsou plátcí daně povinni vést pro poplatníky s příjmy podle § 6 mzdové listy, rekapitulaci o sražených zálohách a dani srážené podle zvláštní sazby daně *za každý kalendářní měsíc i za celé zdaňovací období*.
25. Posouzení otázky, které dokumenty žalobce neměl a které evidence nevedl, souvisí úzce s otázkou unesení důkazního břemene v rámci daňového řízení. Jak vyplývá z prvostupňového i napadeného rozhodnutí, v rámci daňového řízení nebyly předloženy takové dokumenty, které by dokládaly daňová tvrzení žalobce.
26. Pokud jde o prokázání skutečností, daňový řád konstruuje rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně. Z § 92 odst. 3 daňového řádu vyplývá, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Každý daňový subjekt má povinnost daň přiznat, tedy nese břemeno tvrzení, a povinnost svá tvrzení doložit, tedy nese břemeno důkazní.
27. Povinnosti správce daně v rámci dokazování jsou vymezeny v § 92 odst. 2 daňového řádu tak, že musí dbát na to, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji. Podle § 92 odst. 5 písm. c) správce daně tíží důkazní břemeno, pokud jde o prokázání důvodnosti pochyb ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti předložených důkazních prostředků. Jak konstantně judikuje Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119), *„správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu*

zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. [...] Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. [...] Smysl a účel takto rozloženého důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně je z pohledu Nejvyššího správního soudu evidentní a odpovídá i ekonomické realitě daňověprávních vztahů: Bylo by jistě teoreticky možné, avšak velmi nevhodné, aby důkazní břemeno v daňovém řízení nesl vždy a ve všech ohledech správce daně.“

28. Pro posouzení předmětu řízení není rozhodné, zda žalobci v daňovém řízení bylo vytýkáno porušení účetních předpisů, neboť z těchto důvodů nepřistoupil žalovaný k dodatečnému stanovení daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, potažmo ke sdělení vzniku povinnosti uhradit penále. Dle soudu je třeba zdůraznit, že z výčtu požadovaných dokumentů vyplývá, že správce daně požadoval po daňovém subjektu právě dokumenty, v nichž by byly zaznamenány skutečnosti vedoucí ke stanovení daňové povinnosti a na základě nichž lze také důvodně předpokládat, že povedou k unesení důkazního břemene daňového subjektu. V požadavku správce daně proto neshledává soud žádnou libovůli a námitky tohoto druhu shledává za irelevantní.
29. Ze skutkových zjištění, které správce daně shrnul v dodatečném platebním výměru (3 strana) vyplývá mimo jiné, že na příslušných účtech v hlavní knize nebyly zaúčtovány účetní případy týkající se cestovních náhrad a rovněž u některých zaměstnanců (K. N., A. P., S. H., V. D., R. R.) nesouhlasí výše cestovních náhrad na mzdových listech s výplatními páskami a přehledem cestovních náhrad předloženým daňovým subjektem. Uvedené skutečnosti svědčí tvrzení žalovaného, že žalobce řádně a pravidelně neúčtoval o mzdách i cestovních náhradách měsíčně vyplácených zaměstnancům. Soud proto nemohl přisvědčit tvrzení žalobce, že je nepravdivým a neprokázaným, že žalobce o mzdách i cestovních náhradách měsíčně vyplácených zaměstnancům pravidelně neúčtoval.
30. Rozhodnou otázkou v posuzovaném případě je skutečnost, zda bylo prokázáno, že částky, které žalobce označil za cestovní náhrady, byly skutečně cestovními náhradami ve smyslu ZDP.
31. Podle § 6 odst. 7 písm. a) ZDP se za příjmy ze závislé činnosti nepovažují a předmětem daně nejsou náhrady cestovních výdajů poskytované v souvislosti s výkonem činnosti, ze které plyne příjem ze závislé činnosti, do výše stanovené nebo umožněné zvláštním právním předpisem pro zaměstnance zaměstnavatele, který je uveden v § 109 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, jakož i hodnota bezplatného stravování poskytovaná zaměstnavatelem na pracovních cestách.
32. Podle § 156 odst. 1 zákoníku práce je zaměstnavatel povinen poskytnout zaměstnanci při pracovní cestě náhradu jízdních výdajů, výdajů za ubytování, náhradu za stravné a náhradu nutných vedlejších výdajů.
33. Předpokladem k tomu, aby vyplacené částky mohly být skutečně považovány za náhrady cestovních výdajů ve smyslu § 6 odst. 7 písm. a) ZDP, musí daňový subjekt v daňovém řízení prokázat, že se jedná skutečně o náhrady cestovních výdajů.
34. Jak je uvedeno již v prvostupňovém (str. 3 dodatečného platebního výměru) i v napadeném rozhodnutí (str. 4 napadeného rozhodnutí) žalobce nijak nezpochybňuje, že nevedl

doklady, které by svědčily o pracovních cestách zaměstnanců - cestovní příkazy před započítáním pracovní cesty stanovující podmínky cesty ani vyúčtování pracovní cesty zaměstnancem po ukončení pracovní cesty. V návaznosti na výše uvedené nedostatky v účetnictví žalobce, resp. absenci účetních případů na příslušných účtech v hlavní knize týkající se cestovních náhrad a rozporu výše cestovních náhrad na mzdových listech s výplatními páskami a přehledem cestovních náhrad, tak žalobce nebyl schopen unést důkazní břemeno ohledně tvrzení, že částky vyplacené zaměstnancům byly právě cestovními náhradami.

35. Soud k tomu dodává, že přehled vedených vyplacených cestovních náhrad se lišil od tvrzených cestovních náhrad skutečně vyplacených zaměstnancům a přitom v průběhu daňového řízení žalobce nebyl schopen rozdíly vysvětlit a doložit (viz protokol z ústního jednání ze dne 8. 1. 2015, č.j. 174710/15/2005-05405-106507 a ze dne 28. 1. 2015 č.j. 547027/15/2005-05405-106507).
36. K předloženým stvrzenkám o převzetí diet a k předloženým výplatním páskám soud uvádí, že jimi bylo prokázáno toliko, že žalobce vyplatil svým zaměstnancům částky v určité výši. Ze stvrzenek a výplatních pásek však nelze současně dospět k tvrzenému závěru, že tyto částky byly zaměstnancům vyplaceny na základě uskutečněných pracovních cest. Vzhledem k tomu, že v daném daňovém řízení nebylo prokázáno, že označené náhrady cestovních výdajů byly vyplaceny jednotlivým zaměstnancům na základě skutečně provedených pracovních cest, nelze takto vyplacené částky za cestovní náhrady považovat.
37. Žalobce, jakožto daňový subjekt, v tomto ohledu neunesl své důkazní břemeno a správce daně i žalovaný tedy postupovali správně, pokud souhrn těchto částek posoudili jako příjem ze závislé činnosti ve smyslu § 6 odst. 1 ZDP a zahrnuli jej do hrubých příjmů zaměstnanců.
38. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, který tvrdí, že žalovaný se dopustil nesprávné zkratky v uvažování, neboť pokud zaměstnancům nárok na cestovní náhrady nevznikl, mělo by se na jejich straně jednat o bezdůvodné obohacení, které není a nemůže být předmětem daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti podle § 6 ZDP. K tomu soud uvádí, že z hlediska daňového řízení je zásadní, že nebylo prokázáno, že se reálně jednalo o vyplacené cestovní náhrady. Skutečnost, zda se jednalo o jednorázové navýšení mzdy, které nebylo nijak žalobcem a jeho zaměstnanci rozporováno, je pro daňové řízení zcela nerozhodné.
39. Závěrečný okruh námitek žalobce se vztahuje k nepředložení daňových prohlášení jeho zaměstnanců a rozsahu dokazování o této skutečnosti. Soud ani tyto námitky neshledal důvodnými a to z následujících důvodů:
40. Žalobce v daňovém řízení nepředložení daňových prohlášení svých zaměstnanců odůvodnil jejich odcizením. Ze správního spisu vyplývá, že dne 21. 7. 2014 se dostavila jednatelka žalobce na Policii ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Praha venkov JIH, Obvodní oddělení Čestlice, kde s ní byl sepsán protokol, v němž oznámila krádež věcí z vozidla. Mezi odcizenými věcmi uvedla i firemní dokumentaci v blíže nezjištěném množství. Znovu se jednatelka žalobce dostavila na Policii ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Praha venkov JIH, Obvodní oddělení Čestlice dne 18. 9. 2014, přitom doplnila své oznámení ze dne 21. 7. 2014 i o údaj, že v kanceláři měla mimo jiných firemních dokumentů i několik prohlášení poplatníka daně z příjmů fyzických osob za rok 2013 a přitom označila 10 konkrétních jmen. Lze

konstatovat, že správce daně považoval uvedené tvrzení jednatelky za účelové (str. 3 dodatečného platebního výměru), neboť jednatelka odcizení prohlášení poplatníka k dani nahlásila policii 8 dní po zahájení daňové kontroly, tedy až poté co byla k jejich předložení vyzvána správcem daně (protokol ze dne 10. 9. 2014, č.j. 5494913/14/2005-05405-106507).

41. Duplikáty daňových prohlášení podepsaných některými zaměstnanci až v průběhu daňové kontroly žalovaný odmítl, neboť nebyly řádně podepsány v termínu stanoveném zákonem o daních z příjmů. Z tohoto důvodu žalovaný u všech zaměstnanců nemohl přihlédnout ke slevě na dani na poplatníka dle § 35ba odst. 1 písm. a) ZDP (měsíčně ve výši 2 070 Kč) a rovněž k daňovému zvýhodnění na vyživované dítě v domácnosti dle § 35c ZDP (měsíčně ve výši 1 117 Kč) z příjmu poskytnutému paní Lence Formanové; daň byla proto stanovena dle ust. § 38h odst. 5 a § 38s zákona o daních z příjmů.
42. S výše uvedeným posouzením se soud shoduje a k namítanému neuznání duplikátů daňových prohlášení zaměstnanců poukazuje na § 38k odst. 4 ZDP, dle kterého zaměstnanci měli povinnost podepsat daňová prohlášení pro plátce daně za dané období nejpozději do 15. 2. 2013.
43. Dle soudu žalovaný správně dospěl k závěru, že daňová prohlášení nelze nahrazovat pozdějšími svědeckými výpověďmi zaměstnanců, kteří by dodatečně mohli potvrdit, že daňová prohlášení skutečně podepsali.
44. Je tomu tak proto, že uplatnění nezdanitelných částek ze základu daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků bylo v rozhodném období upraveno v ust. § 38k zákona o daních z příjmů a podle odst. 4 citovaného ustanovení srazí plátce daně zálohu podle § 38h odst. 2 zákona o daních z příjmů a přihlédne k nezdanitelným částkám ze základu daně, podepíše-li poplatník do 30 dnů po vstupu do zaměstnání a každoročně nejpozději do 15. února na příslušné zdaňovací období prohlášení o tom, jaké skutečnosti jsou u něho dány pro přiznání nezdanitelných částek a že za stejné období kalendářního roku nepodepsal stejné prohlášení a neuplatňuje tyto částky u jiného zaměstnavatele, že tyto nároky neuplatnil někdo jiný a zda je či není poživitelem starobního důchodu atd. Poplatníkovi, který v průběhu kalendářního roku z různých důvodů neuplatnil a neprokázal okolnosti pro uplatnění nezdanitelných částek ze základu daně, je dána podle odst. 7 citovaného ustanovení možnost tento nedostatek napravit a podepsat prohlášení i po uplynutí příslušného zdaňovacího období, nejpozději však do 15. února roku následujícího a zaměstnavatel dodatečně přihlédne k uvedeným skutečnostem při ročním zúčtování záloh. Podepsání prohlášení, a tím prokázání uplatnění nezdanitelných částek ze základu není záležitostí formální, nýbrž jediné na základě tohoto dokladu a výše uvedeným způsobem zaměstnanec může předmětné nezdanitelné částky uplatnit a plátce daně je poskytovat. Datum podepsání prohlášení je přitom klíčovým údajem pro posouzení toho, zda v daném období (kalendářní měsíc) zaměstnanec plátcí daně doložil existenci skutečnosti, která odůvodňovala sníženou výši srážky daně.
45. Lze dodat, že daňový řád v § 8 odst. 1 stanoví, že správce daně hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy posuzuje v jejich vzájemné souvislosti. Přihlíží přitom ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Soud připomíná, že rozsah dokazování je na finančních orgánech a není jejich povinností provádět veškeré důkazy navržené důkazními subjekty.
46. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Podle názoru soudu napadené rozhodnutí obsahuje zhodnocení předložených dokladů (viz

3 až 5 strana rozhodnutí) a závěr z tohoto hodnocení vyvozený. Soud má za to, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když hodnotil důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti ve smyslu ust. § 8 odst. 1 daňového řádu, a když dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené skutečnosti nebyly v daňovém řízení spolehlivě prokázány.

47. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.